

RAZELE AUROREI

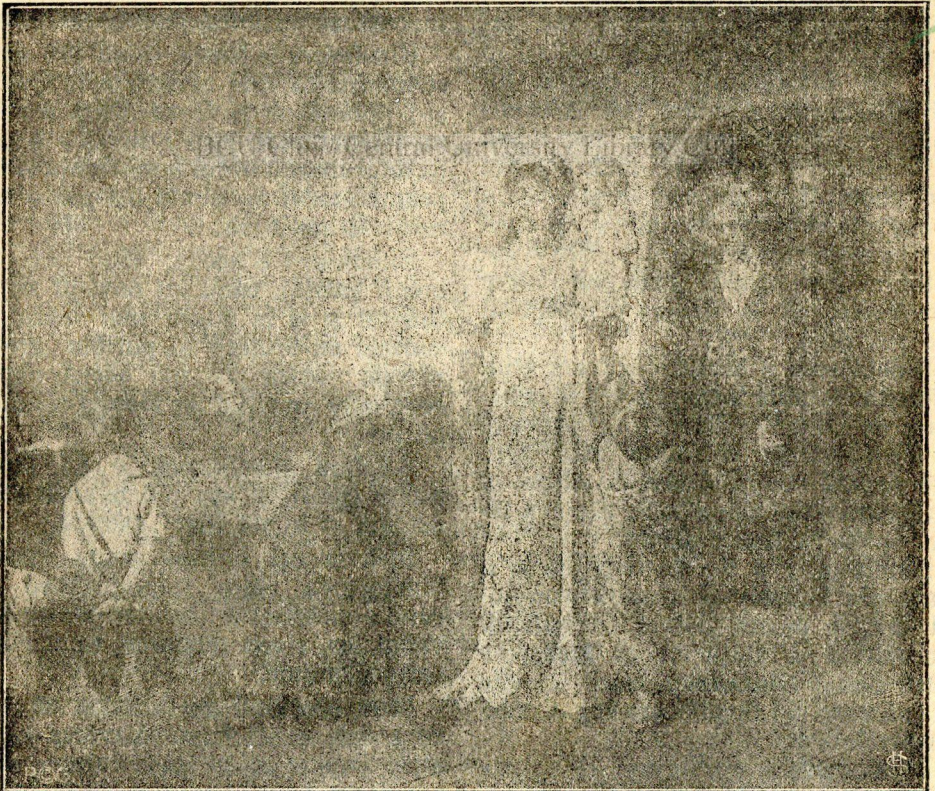

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMI“.

Binefacerea.

„Iar a face bine și a împărți să nu uitați, căci de sacrificii ca acestea Dumnezeu are plăcere. — Aces-

Așadară nu în chinuirea de sine, peregrinagii, tămâieri binemiroitoare rugăciuni lungi, cu cântări jalnice și

tea le scrie apostolul în epistola sa către Ebrei. (13, 16.)

De ce se bucură Dumnezeu? De binefacere!

ceremonii, ci în binefacere și împărțirea averii cu alții să bucură.

În epistola către Efeseni a 2-lea capitol vers 10 acestea le aflăm scrise

„Căci noi suntem făptura lui, creați în Christos Iisus spre fapte bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu, ca să umblăm în ele.“

Aceasta-i așa! Când un om este scăpat de pe calea păcătoasă și întors la Dumnezeu, este îndreptat prin credința în Domnul Iisus să naște din nou pri sfântul Spirit, el ca creatură nouă este chemat la exercierea faptelor bune. La aceasta i-se întinde lui în diferite moduri ocaziune, și prin aceasta exercierea să stabilească caracterul său. Problema sa pe acest pământ e aceea, ca el să se întoarcă în fapte bune.

Mare binefacere e aceea, dacă noi arătăm înaintea oamenilor mila cea nemăsurabilă alui Dumnezeu cu lățirea evangheliei, că prin aceasta mântuindu-i pre ei din pierzare, să-i facem părtași vieții vecinice așa, că ei din fiii blăstemului să devină fiii lui Dumnezeu. Așadară lățirea evangheliei e o binefacere spre tot însul.

Binefacerea e aceea, dacă noi pre cei ignoranți îi aducem la adevărata cunoștință și știința veritabilă; și dacă noi începem aceasta prin cetire și învățătura scripturală, și aceasta-i mare binefacere, că la fiecare e începutul cel mai greu.

Binefacerea e aceea, dacă noi știm mângăia inimile întristate, că le mântuim de dureri sufletești și plantăm în ele speranța viitorului mai bun. Cel ce știe șterge lacrimile altora și îmbucură fața plângândă, acela a făcut un lucru foarte plăcut.

Binefacere: a lua în grijire și a ajuta pre bolnavi și a alina suferințele lor, a picura putere în sufletul lăncezit și a atăta în el încredere către bunul Dumnezeu, care îl vede și cunoaște și-i răsplătește bogat îndelungarăbdare.

Binefacerea e sprijinirea celor părăsiți, atragerea lor în cercul oamenilor iubitori și abaterea pe calea cea bună.

Binefacere e și aceea, dacă noi suntem către alții binevoitori și gata a le servi, blânzi, prietenoși și amicabili,

dară mai ales streinilor le pică foarte bine. Aceasta binefacere a exercia ar fi tare ușor și totuși așa puțini o exerciază. Omul brutal, crud, nu-i creștin adevărat, el nu știe exercia binefacerea. Fățarnic, religios sau fanatic poate fi, dară om într'adevăr pios numai așa dacă pune jos purtarea cea brutală. Fie fața ta către toți prietinoasă și-i vei face bine. Fie în vorbirea ta sare și dacă lipsește și miere cu abundență. Binefacere către vecinul tău exerciezi tu, dacă maniera ta e prietinoasă. La vorbirea lui brutală respunde cu blândeță și adă-l mai aproape de adevăr.

Binefacerea e aceea, dacă dăm celui flămând de mâncat, iar celui setos de beut, celui neîmbrăcat sau strentos haine, pre cel fără de casă îl primim în casă și ne interesăm de cei prinși.

Binefacere e aceea, când pre omul strimtorit în cele materiale îl ajutăm și-l punem pe picioare. Dară camăta nu-i binefacere, că cu camătă a plătit împrumutătorului bunăvoința și împrumutătorul nu poate aștepta o altă resplată spirituală.

Binefacere e aceea, când pre oamenii bătrâni, când au devenit neputincioși și și la minte mai mărginiți suntem cu cruțare și purtăm greșurile lor; luăm pre noi aceea neplăcere, care caprițiul lor incorigibil pune pe noi.

Așadară binefacerea e de foarte multe soiuri, și așa putem acelea totdeauna și în tot locul exercia.

Încă și cel bolnav poate exercia binefacerea către împrejurimea sa, când e mulțamitor, iubitor pentru serviciul lor, și cu răbdarea sa îi abate către Christos.

Dară creștinul nu-i iertat să uite de aceea, ca să împartă averea sa cu alții. Trebuie să se îndestuleze, dacă are ce mânca, bea, cu ce se îmbrăca, dacă are locuință și cele de lipsa spirituală, celelalte apoi trebuie să le împartă cu acela, care nu are, sau a da acolo, unde aceea să întoarce spre adevărata binefacere. Dară în cazul

de lipsă trebuie și aceea împărțit, de ce abia am putea fi lipsiți.

Domnul Iisus Christos „a umblat binefacând“ (Fapt. apostolilor 10, 38.)

Să-l urmăm pre el și să exerciem totdeauna și pe tot locul binefacerea. Înaintea lui Dumnezeu vom fi plăcuți și adunăm tesauri în împărăția cerului.

(Icoana noastră arată o regină, care își are bucuria ei în binefacere. Ea a cercetat o familie săracă. Femeea zace bolnavă, și cu mâinile puse la olaltă binecuvintează ea pre regina iubitoare, care nu numai cu milostenie mângăie familia cea suferitoare, ci-și arată compătimirea de aproapele și cu aceea, că ia copilul cel mai mic pe brațe, ca și când ar fi al ei. Tata plecându-se jos sărută mâna binefăcătoarei lor și suita reginei privește uimită la aceasta scenă. Lumină de soare a adus aceasta doamnă înaltă în valea cea întunecoasă a sărăciei și întristării, flori binemiroitoare a dezvoltat acolo pe inimile iubitoare; și toate acestea nu numai din iubire, ci și din datorință a făcut, că știe, că coroana pământescă numai scurtă vreme va fi pe capul ei, și dacă apoi nu e a ei coroana vieții vecinice, atunci întreaga ei mărire pământescă e numai așa ca beșicile de săpun, care pentru puține secunde strălucește, iar apoi să sparge și nu rămâne alta în urma ei ca puțină murdărie. Dară dacă urmează glasul credinței și știe servi, după cum i-a lăsat-o Rescumpărătorul său, atunci cununa nevestezită urmează celei vestețită.)

Îmi este rușine să mor.

Intr'o zi am fost grabnic chemat a cerceta pre un domn, pre care îl ținură ca muribund. Mai înainte îl văzui de câteva ori în biserică, iar în vremea din urmă îl pierdii din ochi.

Când intrai în odaia lui, îndată îl cunoscui, și-mi păru rău a-l vedea în așa stare slabă. Eu observai îndată, că starea sufletului său mai mult îl

ocupă, decât boala corpului său. El avea puțină nădejde, înse el vorbi puțin despre aceea; grija lui cea mare a fost pentru prosperitatea sa spirituală. Eu îl întrebai, că oare este el un păcătos miluit.

„Eu o cred a fi,“ zise el; „dară totuși sunt foarte nefericit.“

„Vorbește D-ta pe față; „doară îți pot eu ajuta,“ îl rugai eu.

„Deci,“ zise el, „mie mi iertat în fapt a o spune, eu sunt un păcătos miluit. Nainte cu mulți ani am fost deja trezit și întors. Dară aici pe patul morții mele o cuose, că viața mea să poate numi pierdută. Eu am folosit viața mea pentru propriul meu folos și petrecere, și-acum — a trecut. Eu am pierdut toți anii aceștia. Eu nu mă tem întocmai de moarte, că mă încred în Mântuitorul și Rescumpărătorul; dară îmi este rușine a muri.“

Ce puteam eu către toate acestea spune? Cât de mulți sunt, cari trăiesc în așa egoism fin? Mântuirea câștigată prin Iisus o primesc ei cu mulțămită, să bucură de ea, dară ei nici nu gândesc la aceea, a oferi Domnului, care le-a rescumpărat viața lor? și a-i servi lui. Ei nu să tem a muri; doară nici nu li rușine, acela om muribund o făcu. Dară ei se vor rușina, vor ajuge de rușine, când va veni Domnul. Mulțămesc Domnului, că a deschis ochii acelu bolnav. „Mai bine târziu, ca nici când,“ zisei eu. „Îmi pare bine, că Dumnezeu ți-a descoperit aceasta unde D-ta a-i lăsat-o trecătoare. El a murit pentru toți, ca aceia, ce trăiesc, să nu-și trăiască numai loru-și, ci aceluia, care a murit și înviat pentru dânșii.“ (II. Epistolă alui Pavel către Corinteni 5, 15.)

„Da, da tocmai aceea este, ce eu am neglijat, și mă face atât de nefericit, că acum nu mai pot nimic repara.“

„Dacă Dumnezeu ți-a descoperit acest păcat, atunci nu s'a întâmplat, ca D-ta acum să desprezi, ci ca el să te ierte.“

„Îți mulțămesc foarte pentru aceasta încurajare,” zise bolnavul. „Poate el, voiește aceasta neglijență de atâția ani să-mi ierte? „Da,” răspunsei eu, „el poate și voiește s'o facă. El rănește numai ca să vindece; el ucide, numai ca să învieze iarăși. Și el poate și mai mult, ca aceasta face; el te poate pre D-ta încă îndrepta, dacă este voia sa, și te poate încă folosi în serviciul său ca un martor a milei sale.”

„Ah, eu sunt cu totul nevrednic, ca să cer așa ceva,” zise bolnavul.

„De sigur ești D-ta aceea, și eu mă bucur, că D-ta o sâmtăști. Eu nu sunt îndoielnic, că ar fi de o sută de ori mai rău, decât o știi D-ta și eu. D-ta și eu, nu merităm nimic alta, ca moartea cea amară pe cruce, moartea cea plină de dispreț pe lemnul blăstemului. Dară Christos a pășit în locul nostru, ca noi să avem în el dreptatea, care are valoarea înaintea lui Dumnezeu.” (II. epist. alui Pavel către Corinteni 5, 21.)

„Eu sunt de tot pătruns de toate acestea,” zise prietinel meu bolnav. „Ce pot eu spune ori face?”

„Face?” repetai eu. „Nainte de toate mărturisește-ți D-ta păcatul înaintea lui Dumnezeu și roagă-l să te ierte. Roagă-te încă, dacă el vrea să te chime, să binecuvinteze mărturisirea D-tale din urmă pentru alții.”

„Aceea mă grăbesc s'o fac,” zise el cu amabilitate: și îndată începu el, a face cunoscută înaintea Domnului rugăciunea sa dublă.

„Amin,” zisei eu din adâncul inimei. Și apoi îmi era ca și când mi-ar fi iertat a mă ruga cu serioșitate, ca Domnul să scoale pre acel învățacel al său iarăși, ca să fie un martor nu numai a milei iertătoare, ci și a puterii și realității unei viață nouă.

Iubitul bolnav plânse mult; apoi zise el cu serioșitate și solemn: „Eu și cred, că Dumnezeu mi-a iertat, și eu și cred, că el îmi va dărui viață și sănătate.”

„Atunci voim noi a și mulțami,” închisei eu, „lui nu este nimic cu neputință.”

Era o bucurie a observa, cum acela om iubit de aici începu a se însănătoșa. Zilnic dobândi el putere nouă în corp și suflet.

„Eu ași dori să mă predau Domnului ca o jertfă desăvârșită de mulțamită,” zise el odinioară. „Spiritul, sufletul și corpul să fie de acum cu totul ale Domnului.”

„Aceea e bine,” zisei eu; „și acum o și crede D-ta, că Dumnezeu a primit jertfa adusă lui, și că D-ta într'adevăr ești proprietatea sa.”

„Oh ce mult mai am eu de învățat! Așa cred, că încă pe departe nu înțeleg, câte toate sunt închise în credință.”

Acest om credincios a fost cărmuibil și doritor de învățatură ca un copil. El părăsi odaia boalei sale ca un om nou. El era plin de zel pentru cauza Domnului, plin de iubire către sufletele oamenilor. Mai ales îl mâna la așa unii, cari să mărturisiră cătră Christos, dară totuși nu să pricepeau, a trăi Domnului și serviciului său. El doria după aceea, ca ei să-și fie știuți de poziția lor și să folosească vremea lor pretioasă spre onoarea lui Dumnezeu. El obiceiua a spune: „Predați-vă lui Dumnezeu ca o jertfă deplină, voioasă de mulțamită, și trăiți cu totul pentru el.” — Noi avem lipsă încă de mulți bărbați ca acesta. Dumnezeu să-i dea comunității sale.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorei.”

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 2.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare 2 cor. de exemplar.
11—50 „ 1.80 „ 50—100 „ 1.60 fl.

În streinătate se socotește diferența speselor trimestreli.